

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΔΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Διευθυντής Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἑτησία προπληρωτία

Ἐν Ἑλλάδι δρ. . . . 12
Ἐν τῇ ἀλλοδατῇ φρ. . . 12
Ἐξάμηνος φρ. . . . 6

Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται δραχμῆς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Antonio Fogazzaro, ὑπὸ G. Rageot. (Με-
τάφρ. Τ. Λύσκαρι).
Γνώμαι.
Αἱ ἑορταὶ τῆς Ρώμης, ὑπὸ Κ. Κ.
Μόνα Λίζα.
Συγκριτικὴ καλλιτεχνία (συνέχεια), ὑπὸ Β. Κον-
τοπούλου.
Δέκα χρόνια, ὑπὸ Μυροσίνης.
Ὁ Τολστόης, ὑπὸ Ἀνατόλ Φράνς.
D' Annunzio.
Ἀνά τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ὑπὸ Κρήσης.
Ὁ ποιητὴς, ὑπὸ Γιάννη Περγιολίτη.
Τὰ εὐρήματα τῆς Κερκύρας.
Γράμματα καὶ τέχνη.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ καλλιτέχνης, ὑπὸ Κλεονίκης Ἀσπριώτου.
Χαμένο ὄνειρο, ὑπὸ M. Lauteschlager.
Τολστόης, (προτομή) ὑπὸ N. Aronson.
Στὰ λιβάδια, ὑπὸ F. Planquetti.
Παῦλος Χιῦζς.
Ὁ Σατανᾶς, ὑπὸ Θ. Θωμοπούλου.
Τὸ νυκτερί, ὑπὸ Σοφίας Λασκαρίδου.
Ἰσπανὶς χορεύουσα, ὑπὸ Σοφίας Λασκαρίδου.
Εἰς τὸ καλλιπωστήριον, ὑπὸ Σοφίας Λασκαρίδου.
Τὰ εὐρήματα τῆς Κερκύρας, (ἑσσαρες εἰκόνες).
Ἀντώνιος Φογκατσᾶρο.
Ἄννα Καίσαρη.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

MIX. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 27
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Καλλιτεχνικὴ ἔργασία. — Ταχύτης. — Τιμὰι
συγκραταβατικάι.

Τὸ ἀρχαιότατον καὶ τελειότατον βιβλιοδετεῖον.

Οἱ μὴ ἀποστείλαντες εἰσέτι τὴν συν-
δρομὴν τοῦ δεκάτου ἔτους, παρακαλοῦν-
ται ὅπως ἐμβάσωσιν αὐτήν, ἅμα τῇ λήψει
τοῦ παρόντος τεύχους, ἄλλως διακοπήσε-
ται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ὀριστικῶς.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Συνδρομητῆ. Παρ' ἡμῖν ἐκτενῆ καὶ περισπούδα-
στον μελέτην περὶ τοῦ ζητήματος εἰς ὃ Ὀμηρος ἦτο
τυφλός, ἐξέδωκε πρὸ διατίας ὁ καθηγητὴς τῆς Ιατρι-
κῆς κ. Σπ. Μαγγίνας. Ἀπτομερῆστατα καὶ πειστικῶς
ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ὀμηρος εἴς ἡτο τυφλός.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ὁ καλλιτέχνης. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Κων)πόλει
καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τῶν ἔργων τῆς δεσποινίδος
Κλ. Ἀσπριώτου, δημοσιεύομεν ἕνα τῶν καλλιτέρων
αὐτῆς πινάκων, τὸν «Καλλιτέχνην».

Χιῦζς. Ὁ διάσημος Γερμανὸς συγγραφεὺς, ὁ λαβὼν
τὸ βραβεῖον Νόμπελ τοῦ ἔτους 1910. Ἀπέθανεν εὐχά-
τως.

Ἔργα Λασκαρίδου. Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἐκθεσιν
τῶν Ἀνεξαρτήτων τοῦ 1911 (Salon des Independants)
ἡ δεσποινὶς Σοφία Λασκαρίδου ἐξέθεσεν ἑξ εἰκόνας.
Τρεῖς ἐκ τούτων δημοσιεύομεν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Σπουδαιότατη ἐσημεῖσθη ἀνακάλυψις κατὰ τὰς ἐν
Κερκύρα ἀνασκαφὰς τοῦ ἀνασκαπτομένου ναοῦ τοῦ Κα-
σίου Διός. Ἐπὶ τῶν βάσεων αὐτοῦ κεῖται ὁ Βυζαντινὸς
ναὸς τῆς Παναγίας Κασσοπήτρας. Εἰς τὴν τοποθεσίαν
ἐκείνην, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἡ Ἀγριππῖνα μετὰ τοῦ
Κικέρωνος παρέμεινε κλαίουσα τὸν Βρεττανικόν.

Ὁ κ. Ἀρθανιτόπουλος εἰς θέσιν Λαοποχῶρι πλησίον
τῶν Ἀμπελακίων ἀνέσκαψε τάφους γεωμετρικοῦ ρυθ-
μοῦ, πλησίον δὲ αὐτῶν ἀκρόπολιν ἀρχαίου Ὁμολίου
καὶ ἱερὸν μετὰ πολλῶν σπουδαίων ἀρχιτεκτονικῶν εὐ-
ρημάτων.

Ὁ ἑφορος ἀρχαιοτήτων κ. Παπαδάκης ἐν Πύργῳ
ἀνέσκαψε περὶ τοῦ 13 τάφους τοῦ 5 π. Χ. αἰῶνος. Κατὰ
τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς εὐρέθησαν πολλὰ εἰδῶλια
καὶ ἀγγεῖα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ καλύμματα χρυσόδετα τοῦ
δεκάτου ἔτους, ἀντὶ δραχ. 2 ἑκαστον, εἰς τὰ
γραφεῖα μας.

EGYPTIAN CIGARETTES

NICOLAS D. TOCCOS

CAIRO—ALEXANDRIA

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Πρὸς τοὺς κ. κ. ὑδρολήπτας τῆς πόλεως
Ἀθηνῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ὑδρολήπται οἱ τυχόν
μὴ πληρώσαντες εἰσέτι τὸ ἀντίτιμον ποσίου
ὕδατος διὰ τὸ ἔτος 1910 ὅπως προσέλθωσι καὶ
καταβάλωσι τοῦτο εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Δήμου,
ἕνα μὴ ἡ ὑπηρεσία εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ
διακόψῃ τὴν παροχὴν αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαρτίου 1911.
(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ὑδραυλικοῦ τμήματος)

Κλεονίκης Ἀσπριώτου

Ὁ καλλιτέχνης

M. Lanteschlager.

Χαμένο όνειρο

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Εἰς τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου. — Εἰς τὰς Θέσμας τοῦ Διοκλητιανοῦ.

ΕΓΓΛΟΠΡΕΠΩΣ ἐγγίνοντο ἐν Ρώμῃ τὰ ἐγκαινία τῆς ἐκθέσεως, ἣτις ἐδρᾶν ἔχει τὸ περιλάλητον Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Εἶνε μὴ πρωτότυπος ἐκθεσις «ἀναπαραστατικὴ»

ἀντικατοπτρίζουσα τὴν ζωὴν τῆς Ρώμης κατὰ τοὺς παρελθόντας Μεσαιωνικοὺς χρόνους. Τὴν ἀρχαίαν Ρώμην ἀναπαριστᾷ ἡ ἐκθεσις τῶν Θεριστῶν τοῦ Διοκλητιανοῦ. Τὴν νεωτέραν Ρώμην, ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τῆς Ἰουλίας Ἐπαύλας. Τὴν Μεσαιωνικὴν Ρώμην, τὴν μυστηριώδη καὶ ρωμαντικὴν ἀναπαριστᾷ ἡ ἐκθεσις τοῦ Φρουρίου τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἐπὶ ἀρχῇ ἐν πρωτότυπον τμήμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ ζωὴ τῶν ξένων ἐν Ρώμῃ». Ὅλα τὰ ἔθνη εἰς στενὰ δωμάτια χαριτωμένης κατασκευῆς παριστάνουν καὶ ἐπιδεικνύουν τὸ αἰώνιον προσκύνημα σοφῶν, ποιητῶν, καλλιτεχνῶν, οἱ ὅποιοι ἐνεπνεύσθησαν τὰς ὡραιότερας ἐμπνεύσεις τῶν ἀπὸ τὴν διαμονὴν τῶν εἰς τὴν Αἰωνίαν Πόλιν.

Ἡ Γαλλία ἀναπαριστᾷ τὰ ἔχοντα σχέσιν μετὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸν Ναπολέοντα, ἡ Ἀγγλία τὸν βίον τῆς οἰκογενείας τῶν Στουάρτ, τῶν καθολικῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας, τῶν ὁποίων οἱ τελευταῖοι βλαστοὶ ἐξοριστοὶ ἀπέθανον ἐν Ρώμῃ, ἡ Γερμανία στέλλει πρωτοτύπους εἰκόνας τῆς Ρώμης ζωγραφηθείσας ἀπὸ τὸν Γκαίτε. Ἡ Δανία ἔργα τοῦ μεγάλου Τορβάλδσον τῆς

ζήσαντος ἐν Ρώμῃ. Ἡ Ρουμανία τέλος ἔχει ἴδιον περὶ ἄλλοιον ἀναπαριστῶν οἰκίαν Ρουμάνου χωρικοῦ μετὰ ὅλα τὰ καταφανῆ λείψανα τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπιρροῆς ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, κοσμημάτων, εἰκόνων καὶ ἀγιογραφῶν, διότι ὡς γνωστὸν οἱ Ρουμᾶνοι διαβεβαίουν ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους.

Καὶ ἄλλα ἔθνη ἐκπροσωποῦνται εἰς τὴν περίεργον αὐτὴν συλλογὴν, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ ἓνα ὕψηλόν ὕμνον θαυμασμῶν καὶ ἀγάπης τοῦ παγκοσμίου πνεύματος πρὸς τὴν Ρώμην.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ τοπογραφικὴ ἐκθεσις τῆς Ρώμης, ἡ ἀναπαράστασις ἐνός μεσαιωνικοῦ διαμερίσματος μοναστηρίου, ἡ ἐκθεσις τῶν μεσαιωνικῶν ἐνδυμασιῶν, τῶν προσωπίδων καὶ ἐνδυμασιῶν μεσαιωνικῶν τῶν Ἀποσφῶ, συλλογὴ ὀπλῶν παλαιῶν καὶ σκευῶν οἰκιακῶν, μίᾳ τελείᾳ ἀναπαράστασις ἐνός μεσαιωνικοῦ φαρμακείου μετὰ βάζα πράγματι ἀρχαῖα κλπ. Καὶ εἶνε ὄντως μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον καὶ μεγίστης ἀξίας. Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι ἓνα γουδί καλλιτεχνικῶν ἔχει ἀξίαν 35 χιλιάδων φράγκων. Ἐπίσης ὑπάρχει μίᾳ θαυμασίᾳ καὶ μοναδικῇ συλλογῇ μεσαιωνικῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων μεγίστης ἀξίας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Αἰθουσα τοῦ Ἀπόλλωνος» ἐν τῷ διαμερίσματι τῶν Παπῶν ὑπάρχει θαυμασία ἐκθεσις εἰδῶν πορσελάνης γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαγιόλικα. Ὑπάρχουν πράγματα μυθῶδους ἀξίας. Τρία πιάτα σταλέντα ἀπὸ τὸ Παρίσι διὰ νὰ ἐκτεθοῦν ὑπελογίσθησαν ἀντὶ διακοσιῶν πενήκοντα χιλιάδων φράγκων.

Ὑπάρχει ἐπίσης τμήμα ἐκθέσεως ἔργων τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, καὶ εἰδῶν τέχνης.

Εἰς τὰς θέσμας τοῦ Διοκλητιανοῦ εἰς ἓν ἰδιαιτέρον φωτοπλημμυρισμένον περίπτερον παρετάχθησαν τὰ ἐκμαγεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιμονὴ καὶ εἰδικότης τοῦ κ. Καρβαδία συνέλεξεν, ὅπως ἐκπροσωπήσονται κατὰ τὰς ἐθνικὰς ἐορτὰς τῆς Ἰταλίας τὴν ἐξελίξιν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἀπὸ ὅλην τὴν ἔκθεσιν τῶν Θεριστῶν τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τμήμα εἶνε τὸ Ἑλληνικόν.

Βάσις τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς ἦτο νὰ συγκεντρώσονται εἰς τὰς θέσμας ὅλα τὰ πανταχοῦ τοῦ κόσμου σωζόμενα λείψανα τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπιρροῆς. Οὕτω πρώτη εἶνε ἡ αἴθουσα τοῦ Αυτοκράτορος Αὐγούστου μετὰ ὅλα τὰ λείψανα τῶν θριάμβων του.

Ἐπειτα εἶνε ἡ αἴθουσα τῆς θεᾶς Ρώμης. Εἰς τὸ μέσον ὑπάρχει τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ρώμης σωζόμενον εἰς τὸ Καπιτώλιον. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ δὲ ὑπάρχουν δύο προτομαὶ τῆς μίᾳ σωζομένης εἰς τὸ Λοῦβρον καὶ μίᾳ εἰς τὴν Δῆλον.

Κατόπιν ἐπονται αἱ αἰθούσαι αἱ περιλαμβάνουσαι τὰ Ἰλλυρικὰ μνημεῖα τῆς Ρωμαϊκῆς κατοχῆς. Μετ' αὐτὰ τὰ τῆς Μυσίας, Παιονίας καὶ Δακίας, ἐπαρχιῶν συμπεριλαμβανομένων σήμερον εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ Ρουμανίαν.

Ἐπειτα ἐπονται αἱ αἰθούσαι μετὰ μνημεῖα τῆς ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἰλλυρίᾳ Ρωμαϊκῆς κατοχῆς. Κατόπιν αἱ αἰθούσαι τῆς Ἀχαΐας. Εἰς τὸ κέντρον κυριαρχεῖ τὸ κιονόκρανον τοῦ μνημείου τοῦ Παύλου Αἰμιλίου, νικητοῦ τῆς περιφύμου μάχης τῆς Πίδνας. Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκεται τὸ περίφημον ἱερὸν τῆς Ἀγκύρας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν, περιέχει τὴν διαθήκην τοῦ Αὐγούστου. Ὑπάρχουν μνημεῖα τῆς Καρχηδόνας, Κυρηναϊκῆς, Περγάμου, Παλμύρας καὶ ἄλλων μερῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξηπλώθη ἡ θριαμβευτικὴ ἐξουσία τῆς ἀρχαίας Ρώμης.

N. ARONSON. Προτομή Τολστόη

Ἡ Ἑλλὰς ἀντὶ τῶν μνημῶν τῆς Ρωμαϊκῆς κατοχῆς, ἠθέλῃσε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν διεθνεῖς ἔκθεσιν τῆς Ρώμης ἐν σύνολον ὁμοίωμα καὶ πολῦτιμον τῆς καθόλου ἐξελίξεως τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης.

Τὰ ἐκμαγεῖα ἐτοποθέτησαν προχεῖρος ἐκεῖ, ὡς καὶ αἱ ἀληθῶς θαυμάσιαι εἰς μέγιστον σχῆμα φωτογραφία, πεντακοσίαι τὸν ἀριθμὸν, παριστῶσαι διάφορα ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ τοτεῖα καὶ μνημεῖα ἀρχαῖα τε καὶ Μεσαιωνικὰ. Ἀργότερα θὰ ταξινομηθοῦν ἐπιστημονικῶς.

Τὸ σύνολον τῶν ἐκμαγεῶν ἐλήφθη μετὰ πνεῦμα ἐπιστημονικῆς ἁρμονίας καὶ λογικῆς. Διὰ τῶν ἐκμαγεῶν τούτων παρέχεται μίᾳ πλήρῃ καὶ διαφοριστικῇ εἰκόνι τῆς ἐν γένει ἐξελίξεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης, κατὰ τὴν γένεσιν, τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν κατὰπτωσιν αὐτῆς ἐν τέλει.

Ἀρχίζουσι ἀπὸ τὴν προϊστορικῆν, μετὰ τὸν Μυκηναϊκὸν πολιτισμὸν, ἔρχεται κατόπιν ἡ ἀρχαῖα τέχνη ἡ ὁποία ἐχρησίμευσεν ὡς πρόλογος εἰς τὴν κλασικὴν περίεργον ἡ ὁποία ἔχει φωταυγῆ ἄστειρα τὸν Φειδίαν καὶ τοὺς μεγάλους καλλιτέχνους τῆς Ἀττικῆς καὶ Ἀργαιο-σικωνικῆς σχολῆς. Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης μετὰ τὸν Φειδίαν, τὸν Σκόπαν, τὸν Πραξιτέλην, τὸν Λύσιππον καὶ ἄλλους γίγαγτας τῆς τέχνης.

Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἡ Ἀλεξανδρικὴ περίεργος τῆς καταπτώσεως, τὴν ὁποῖαν ἐπακολουθεῖ ἡ Ἑλληνο-ρομαικὴ λεγομένη ἐποχὴ, μίᾳ περίεργος ἐστερημένη πρωτοτυπίας καὶ μεγαλοφυΐας.

Οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας καὶ οἱ Γερμανοὶ πρίγκηπες ἐδείξαν μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν.

Ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν ὅλων ὁ γύμνος Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἡ πύλη τῶν Μυκηνῶν μετὰ τοὺς περιφύμους λέοντας, γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς βεβήλους ἀκόμη ἐν Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ θαυμασίου δράματος τοῦ Δ' Ἀν-

νούτσιο «Ἡ νεκρὰ πόλις», ὅπου παιζεῖται εἰς τὰς ἀρχαίας Μυκῆνας.

Ἡ Μυκηναϊκὴ Πύλη, διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα, μίᾳ θαυμασίᾳ ἐπιτάριος στήλη εὐρεθεῖσα εἰς Βελανιδίτσαν, ἔργον τοῦ γλύπτου Ἀριστοκλέους, εἰς κίον ἀπὸ τὸ μνημεῖον τῶν Λυσυμαχιδῶν τοῦ Κερραιμοῦ καὶ μερικὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα εὐρεθέντα ἐν Ἀκροπόλει κατὰ τὸ 1886 δίδουν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς ἀφελούς πρωτοτύπου Ἑλληνικῆς τέχνης.

Μετ' αὐτὰ ἐπακολουθοῦν τὰ ἔργα τῆς κλασικῆς ἐποχῆς (475 ἕως 323 π. χ.) θαυμάσια ἀνάγλυφα εὐρεθέντα ἐν Ἐλευσίνι, τὸ ἔξοχον ἀνάγλυφον τῆς Ἀθηνῆς εὐρεθὲν ἐν Ἀκροπόλει, ἀνάγλυφον ἀπὸ τὴν μετώπην τοῦ Παρθενῶνος, δύο ἀγαματίδια ἀναπαριστῶντα τὴν χαθὴν ἄγαλμα τῆς Παλλάδος Ἀθηνῆς τοῦ Φειδίου, ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους καὶ πλείστα ἄλλα ἀριστουργήματα εὐρεθέντα εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ἐπιδαύρου, χρησιμεύουσι ὡς εὐγλωττος ἐνδείξεις τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὅποῖον ἠδινθήθη νὰ φθάσῃ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ἐπειτα ἡ Ἀλεξανδρινὴ περίεργος μετὰ τὸν κολοσσαῖον Ποσειδῶνα τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, μετὰ τὸ κολοσσαῖον ἐπίσης ἄγαλμα τῆς Θέμιδος τοῦ ἰδίου Μουσείου, καθὼς καὶ μετὰ ἄλλα ἐκμαγεῖα ἐκ τοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν χαρακτηρίζονται τελειῶς τὴν περίεργον περίεργον ἐκείνην τῆς τέχνης, καθ' ἣν οἱ καλλιτέχναι ἐτεζήτουν ἐν τῷ κολοσσαίῳ καὶ τῷ ἐπιβλητικῷ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τέχνης τῶν.

Καὶ τελευταία ἔρχεται ἡ Ἑλληνο-ρομαικὴ περίεργος, ἡ ὁποία δύναται νὰ λεχθῇ ἡ ἐποχὴ τῶν ἀντιγράφων καὶ προτομῶν μετὰ τὴν προτομὴν τοῦ Αυτοκράτορος Ἀδριανοῦ, μετὰ προτομὴν τοῦ Ἀντωνίου τῶν Πα-

την εποχήν της αναγεννήσεως της τέχνης εν'Italia ή φαντασία έτεινε προς τα απλά και μεγάλα σχήματα, δεν καταπενοίτο όπως σήμερον και δεν απεινίγεται υπό της πληθώρας των γνώσεων, υπό της ιδέας. Ίδιον δέ της άκρας παιδεύσεως είναι το εξαλείφειν επί μάλλον και μάλλον τας εικόνας προς όφελος των ιδεών. Σήμερον, λέγει ο Taine, δεν υπάρχουν κατά φύσιν ζωγράφοι. Σήμερον οι μέγιστοι των ζωγράφων είναι φαντασιοκόποι καταπενοημένοι. Τουναντίον οι καλλιτέχναι της αναγεννήσεως είναι οι καθαρώς βλέποντες. "Επειτα οι άνθρωποι των χρόνων εκείνων όπως και

οι άρχαιοι ήναγκάζοντο να σπουδάζοσι τι όπερ ήμεεις δεν βλέπομεν πλέον, το σώμα, τους μυώνας, τα διάφορα σχήματα του κινουμένου σώματος. Διότι την εποχήν εκείνην, ή τε άστυνομία και δικαιοσύνη δεν ύπήρχον, έκαστος ήναγκάζετο ν' άμύνεται και έπιτίθεται έπομένως κύριον μέλημα των εινενών ήτο ο άθλητισμός, άσυναισθήτως λοιπόν είχαν πάντοτε εν τη μνήμη αυτών τα δρώντα σώματα των μαχομένων, τα όρατα σχήματα. Από τοιοϋτον περιβάλλον έβλάστησε διά μιας ή σωρεία αυτή των καλλιτεχνών της Αναγεννήσεως. ("Επεται το τέλος)

F. Planquetti

Στά λειβάδια

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΣΑΝ καθισμένοι γύρω στο μικρό τραπέζακι. Χρόνια τώρα ήσιν χωρισμένοι, μά αι παλινές χρυσές ήμέρες ήσαν άσβυστες από τη θύμησί τους. "Εξω έκαμνε κρύο. Τί τους έμελλε; "Η κουβέντα τους ήταν άτελειωτη, όπως και τα καρμύθια του παλιού κειρού. — Βρε παιδιά, αλήθεια! Ποϋ είναι εκείνα τα χρόνια; ειπε ένας ποϋχε μεγάλη μάτια μελαγχολικά. «Δέκα χρόνια πέρασαν. Και τα νοιώθω βαρειά στη ράχη μου...» — Τα αισθάνεσαι τα χρόνια; αποκρίθηκε ο άλλος ο ξαγθός και γελαστός. «Αλήθεια; "Εγώ δεν τ' άνηψώ. "Εζησα πάντα σαν παιδί, πάντα δικόν μου ένόμισα τον κόσμον όλόκληρον και έπέρασα χωρίς να γύρω κάτω και κυττάξω πού πατώ.»

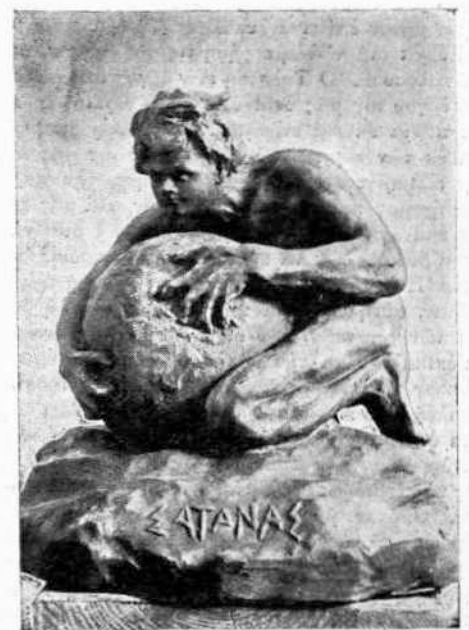
για. "Όλος ο βίος ήταν ένα βιβλίο πού έφυλλομέτρησα και τα βιβλία ήταν ή δική μου ή ζωή. Κι' εδίαβασα και έμελέτησα. Κι' είδα έμορφα πράγματα, έμορφες ιδέες. Κι' όταν έγύριζα γύρω μου δεν τες εύρισκα. Κι' όλοένα εδίαβαζα, και συνήτησα πραγματικές αλήθειες, όμορφα μέσα στο άσχημον κι' άσχημο μέσα στο καλό. Και ή ζωή μου φάνηκε πού γνώριμη. Είδα διαφορές πολλές και αντίφάσεις μέσα στην ίδια την σελίδα ενός βιβλίου, μά σε όλα μιιά λέξι κοινή, παντού για τη γυναίκα. Και κατάλαβα πώς είναι ένα κομμάτι αναπόσπαστο απ' τη ζωή.

Ο συγγραφέας Παύλος Χιύζις

Και διαβάζοντας την ήδρα πρώτα έμορφη, ιδανική, σαν τες εικόνες τες ζωγραφισμένες μεσ' τα βιβλία ποιήματα νής πρόσκαιρης ζωής. Και έγύρισα γύρω μου και δεν την είδα, κι' ειπα πώς είναι ψέμμα. Κι' ύστερα εδίαβασα και την είδα άσχημη πού σαν τες εικόνες πού πλάττει ή φαντασία για την κόλασι και γύρισα γύρω μου και δεν την είδα κι' ειπα πάλι πώς είναι ψέμμα. Κι' ύστερα στ' αληθινό βιβλίο της ζωής μου την συνήτησα. Και δεν ήταν καλή, και δεν ήταν άσχημη. "Ενα κομμάτι από τη σάρκα μας και ένα κομμάτι απ' την ψυχή μας. Και τότε αληθινά κατάλαβα πώς δεν έχει μόνο μιιά μορφή ή γυναίκα, μά είναι σαν τον βιον, πού κάθε ένας εζησε όπως έφανερωθήκε στα μάτια του. Και τότε αληθινά κατάλαβα πώς πού γλήγορα περνά ή ζωή με συντροφιά. Και δεν μετάνιωσα ποτέ. "Όταν έσεις, ο ένας βαρεμένος θα κοιμάται μεσ' το βόρβορο κι' ο άλλος θα αισθάνεται μιιά λύσσα άγρια στα στήθια του σε κάθε θέλησι της γυναικός του, ήμεεις θα φυλλομετρούμε πάντοτε μαζί το άτέλειωτο βιβλίο διαβάζοντας μεσ' τη ψυχή μας τη βαθειά άρμονία πού σκεπτόμεθα. Σαν ένας κινούργιος κόσμος να άποκαλύφθηκε άνοιξαν όλοι τα μάτια τον καλά καλά κι' ύστερα γέλοιο δυνατό άκούσθηξε. Κι' ειπε ο τέταρτος πού ειχε άκούσει όλους μειδιών. — «Τί παιδιά, πού εισθε όλοι σας. Θέλετε να δι-

Και περνώ χωρίς να σκόβω ταπεινά, με το κεφάλι αγέροχο.» "Εσήκωσε το κεφάλι του περήφανα κι' έγέλασε με το άθωο γέλιο του το παιδικό... Κι' ειπε ο δεύτερος πού ήταν καθισμένος πλάγι του. — «Πώς σε ζηλεύω! "Ετσι θα ήθελα να ζήσω κι' όμως σκλάβος εζησα. Ποτέ δεν ειχα θέλησι δική μου. Μεγάλα όνειρευθήκα κι' έκαρφώθηκα εκεί πού ξένο χέρι με ώδηγησε. Μιά δύναμις μεγάλη μ' έβασάνιζε. Την έννοιωθα πώς μ' έπνιγε, μά πάντα έπεφτε το χέρι μου αδύνατο στον πρώτο λόγο π' άκουα. Την θάλασσα έγύρευα από μικρός. Την αισθανόμουν μεσ' τα γαλανά τα μάτια της μητέρας μου πού μ' έφερε στη γή και όμως προσκολλήθηκα στην άγρυνη στεριά. Μιά μέρα αγάπησα μιιά έμορφη. "Ο πατέρας μου άντεστάθηκε και πήρα την γειτοιοπούλά μας. "Εκλαψα, μά δεν ειπα λέξι, ο άνόητος! Πανδρευθήκα. Είμαι δυστυχισμένος. Θέλω να κόψω τη βαρειά άλυσίδα πού με δένει, μά το παιγνιδάκι, ή γυναίκα, μά κρατεί σφιχτά. Είναι καλή στο βάθος. Σαν κάθε μιιά γυναίκα είναι κι' ή δική μου, σαν το γατάκι το καμαρωτό, στολίδι του σπιτιού. "Αν το χαϊδέψης, θα τριφτη χαρούμενο επάνω σου γλύφοντας τα χέρια σου, μά αν το πειράξης, θα σε γρατσουνίση... Δεν είμαι ευτυχισμένος. Ούτε και αυτή. "Ο βίος μου περνά χωρίς ζωή, γιατί πάντα στο δρόμο μου κυμάινεται μιιά ξένη θέλησι.» Κι' έσκυψε το κεφάλι του. "Όλοι προσήλωσαν τα βλέμματα επάνω του και κανένας δεν ειπε λέξι. Τώρα ή βροχή άρχισε να πέφτη. Ρυθμική σαν χρονόμετρο πού μετρά τα δάκρυα της ζωής. Κι' αυτός ο άμέριμνος για τη ζωή την άκουσε να άντηχη — ίσως πρώτη φορά — τόσο βαθειά στη κοιμισμένη του ψυχή. Και σιγά σιγά αποκρίθηκε ο τρίτος, ο μελαγχολικός. — «Θά σάς πω κι' εγώ πώς εζησα τα τελευταία χρό-

Θ. Θωμοπούλου

Σατανάς

Σοφίας Λασκαρίδου

Το νυκτέρι

θούμενος από την δύναμιν εκείνην ή οποία έμψυχώνει όλους τους άνήκοντας εις την φυλήν μας, έρχομαι εις ξένην χώραν δια να κάμω μίαν καλλιτεχνικήν απόπειραν. Ίσως άλλος εις την θέσιν μου να άνέμενε κάποιαν ύποστήριξιν από τον Τύπον της πατρίδος μου. Έγώ τοιαύτην δέν άνέμενον, άλλ' όμολογώ ότι δέν άνέμε'εν ν' άκούσω έκτοξευομένους εναντίον μου τας πλέον βαρβάρους και χυδαίαις ύβρεις. Δια τόν Δ' Άννούτσιο κατηγορήθησαν τα δικκιώματα τα όποια έχει και ό ελάχιστος άκόμη πολίτης.

Με κατηγορούν χωρίς να με έρωτήσουν, με καταδικάζουν χωρίς να με άφίσουν να άπολογηθώ. Δέν είνε παράδοξον άν μεθαύριον ό πρωθυπουργός της Ίταλίας ζητήση από τον Πρόεδρον της Γαλλικής Δημοκρατίας να συλληθώ, δύναμι της μεταξύ των δύο κρατών συνθήκης προς έκδοσιν έγκληματιών. Τοιουτοτρόπως, άφου μ' έξώρισαν από την Ίταλίαν, ζητούν να με έξορίσουν και από την Γαλλίαν. Και θα μου μείνη τότε ως μόνον καταφύγιον ή Έλλάς, όχι του Θουκιδίδου και του Πινδάρου, άλλ' ή Έλλάς εις την όποιαν καταφεύγουν οι τυχοδιώκται, οι καταδικωόμενοι υπό των λοιπών Κρατών.

Όλα αυτά πιθανόν να φαίνονται εύθυμα ή μελαγχολικά, άναλόγως των περιστάσεων. Όταν όμως τα βλέπει κανείς από μακράν φαίνονται και ώραία.

Έγώ δέν δύναμαι παρά να είμαι εύγνώμων εις τους ανθρώπους, οι όποιοι με άναγκάζουν να άποδυθώ με περισσότερον ζήλον και με μεγαλει-

τέραν άυτοπεποιθήσιν εις τον τραχύν άγώνα της ζωής».

Ό Δ' Άννούτσιο καταπλήσσει τους Γάλλους με την γονιμότητά του. Και αυτός ό ίδιος μένει καταπληκτος δια την φιλεργίαν του.

— Η έξορία, ειπε προς άλλον δημοσιογράφον, αύξάνει καταπληκτικώς την εργατικότητα!

Πλήν του «Άγίου Σεβαστιανού», δια την παράστασιν του όποίου έργάζεται από πρωίας μέχρι νυκτός, συμπληρώνει την «Τρελήν Μητέρα», μυθιστόρημα.

Έπίσης κρατεί σημειώσεις δια να γράψη έπειτα εν άλλο μυθιστόρημα τιτλοφορούμενον «Άμάρντα».

Τό τελευταίον αυτό μυθιστόρημα είχε πωληθ ή εις την Παρισινήν έφημερίδα «Έξέλιος». Έπειδή όμως ύπήρχον σκηναί πολυ...ζωηραί, ό ποιητής έπροτίμησε να γράψη δια την έφημερίδα αυτήν «Τό Λευκόν μυθιστόρημα», τό όποιον θα παραδώση εντός του Μαΐου.

Έχει ήδη έτοιμήν μίαν έκτενη μελέτην του δια τόν Δάντε, ή όποία θα δημοσιευθ ή ως προοίμιον μιας νέας έκδόσεως της «Θείας Κωμωδίας».

«Τό μαρτύριον του Άγίου Σεβαστιανού» θα δοθ ή εις τό Παρισινόν θέατρον Σατλέ την 7)20 Μαΐου και θα δοθ ή δεκάκις· ή παράστασις θα στοιχίζη καθ' έσπέραν 37,000 φρ.

Περί τα τετρακόσια πρόσωπα κινούνται επί της σκηνής και κατά τας τέσσαρας πράξεις του έργου, τό όποιον έχει σκηνάς μεγάλης έπιβλητικότητας και μεγαλοπρεπειας.

Τό «Μαρτύριον του Άγίου Σεβαστιανού» έγγραφή εις γαλλικήν, θα μείνη δε μνημειον κλασικισμού εν τη γαλλική φιλολογία, ως ένθουσιωδώς διαθεβαιοούν ύσοι γνωρίζουν περι αυτού.

Έκ χαρακτηρισμού ως έγγραφεν ό κ. Κκιροφύλας άποσπώμεν τα έξής :

Ό Δ' Άννούτσιο εύρίσκειται εις μεγάλη βίασαν κατ' αυτάς. Είνε γνωστός ό σπάταλος χαρακτήρ του και ή μανία του δια πολυτελείς δαπάνας. Είνε ένα τύπος περιέργος ανθρώπου μεγαλοπρεπούς. Ένψ κερδίζει με τό σωρό τα χρήματα, εν τούτοις ποτέ δέν έχει πενήτεια.

Κιζει επάυλους τας όποιαις ύποθηκείει σχεδόν άμέσως. Άγοράζει άυτοκίνητα δια να τα ένεχυριάση εντίς όλίγου ύπως δανεισθ ή χρήματα. Έφθασε μάλιστα μέχρι του σημείου να ένεχυριάση τα χειρόγραφα των έργων του. Είνε τα πρωτότυπα των συγγραμμάτων του με τας επ' αυτών ποικίλας μεταλλαγάς και διορθώσεις. Ειρήσθη δε εν παρόδω, ότι εν τψ συμφωνητικψ της ύποθηκεύ-

Σοφίας Λασκαρίδου

Ισπανίς χορεύτρια

Σοφίας Λασκαρίδου

Εις τό καλλωπιστήριον

σεώς των ώρισεν ότι τα χειρόγραφα του αυτά, δεκαεπτά τον αριθμόν, δέν δύνανται να πωληθούν εις τιμήν μικροτέραν των πενήτηντα χιλιάδων.

Ό Δ' Άννούτσιο, άσχημος την μορφήν, φακκλρός τελείως και με ένα μουστάκι ψωριασμένο μικρούτσικο, κακοσπαρμένο, είνε μανιώδης σπόρτσμαν και μελαμαδόρος. Αυτά τα έλαττώματα του βεβαίως δέν θίγουν, ούτε ζημιώνουν διολου την άξίαν του ως συγγραφέως. Και ένψ κανείς εις την Ίταλίαν δέν χωνεύει τον Δ' Άννούτσιο

ως άνθρωπον, δέν ύπάρχει κανείς που να μη τον θαυμάζη ως συγγραφέα, ως ποιητήν, ως μυθιστορηγράφον, ως δραματούργον.

Άλλο συγγραφέας, άλλε άνθρωπος. Ός άνθρωπος στερείται χαρακτήρος. Ός οικογενειάρχης είνε έλεινός. Συνεζεύθη μίαν κόρην της μεγαλειτέρας Ρωμαϊκής άριστοκρατίας—ένας χωριάτης άπλους αυτός από τό Άμπρούντη—και όμως ή εύγενής νεανίς δέν μπόρεσε να ζήση επί πολυ μαζί του. Και ήναγκάσθη να ζητήση,

χωρισμόν από τραπέζης και κούτσας. Έν τούτοις εξακολουθεί νά τόν αγαπᾷ ἀκόμη τόσον, ὥστε πολλάκις διδίδε ἐσπερίδας και ὑποδοχάς εἰς τὸ μέγαρόν της πρὸς τιμὴν του.

Ἐπειτα, δὲν ἐφρόντισε ποτὲ διὰ τὰ δύο παιδιὰ του. Τὰ ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην των. Καὶ ὁ ἕνας εἶνε ἡθεσποῦς και παίζει εἰς τὸ θέατρον «Ἄργεντινα» τῆς Ρώμης.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ Ἰσλανδὸς γλύπτεις Τζόνσον.

Μέσα στὸς πάγους και τὰς μακρὰς μαυρας νύκτας τῆς ἡφαιστειώδους Ἰσλανδίας, μεγαλώσας ἐν μέσῳ τῶν Νορβηγικῶν μύθων και παραδόσεων, ὁ Ἐἰναρ Τζόνσον ἐκπλήττει τὴν Εὐρώπην σήμερον μὲ τὰ παραδόξα και πρωτότυπα ὅσον και ὠραία ἀγαθματὰ του. Ὁ Ἐἰναρ Τζόνσον ἐμελέτησεν ὑπὸ τὸν Δανὸν γλύπτην Στέφανον Linding τῷ 1893, κατόπιν τὸ Ἰσλανδικὸν Κοινοβούλιον τῷ ἐχορήγησε ποσὸν τι διὰ νὰ μελετήσῃ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας, Οὐγγαρίας και Ἰταλίας. Ἄλλ' ὁ Τζόνσον εἶνε καλλιτέχνης ἐκ φύσεως. Καλλιτεχνικοὶ κανόνες και ὅροι δὲν σημαίνουσι τι δι' αὐτόν. Τὸ πρῶτον ἀγαλμὰ του, ὁ «Φυγόδικος», εἶναι ἐν θαυμάσιον πικραδεῖγμα τῆς ἐπιτηδειότητος και μεγαλοφυίας τοῦ γλύπτου. Ὁ φυγόδικος φέρει τὸ πτώμα τῆς συζύγου ἧτις ἀπέθανε ἐκ τῶν κακουχιῶν, συμμεριζομένη τὴν ἐξορίαν τοῦ συζύγου της, ἐπὶ τῆς ράχειός του διὰ νὰ τὸ θάψῃ, ἐνῶ κρατεῖ τὸ τέκνον του εἰς τὴν ἀγκάλην του και βλέπει τις ἕνα κόσμον σκέψεων και θλίψεων και λύπης και στοργῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἡ Τζόνσον ἀντιλαμβάνεται τὰς ἐποχὰς ὡς ἐξῆς: Τὴν Ἄνοιξιν ὡς παιδίον μὲ τὴν Τροπικὴν Ζώνην ὡς βασιλείον του· τὸ Θέρος ὡς νεανίαν μὲ τὰς Εὐκράτους Ζώνας ὡς βασιλείον του· τὸ Φθινόπωρον ὡς γυναῖκα ἐξαντληθεῖσαν ἐκ τῶν βασάνων και τῶν μητρικῶν καθηκόντων της μὲ βασιλείον τὰς Χώρας πλησίον τῆς Ἀρκτικής· και τὸν Χειμῶνα ὡς θάνατον μὲ κατοικίας τοῦ Πόλου. Τὸ ἀγαλμὰ του «Ἐποχαί» παριστᾷ τὴν Ἄνοιξιν ὡς παιδίον, τοῦ ὁποῦ τὰ λεπτὰ δάκτυλα μόλις ἐγγίζουσι τὴν τροπικὴν ζώνην εἰς μίαν μεγάλην σφαῖραν. Τὸ Θέρος, ὡς νέος, ἔχει ἐναγκαλισθῆ τὰς Εὐκράτους Ζώνας, τὸ Φθινόπωρον ὡς γυνὴ ἐξηντλημένη και ὑψηλὴ ἐγγίζει τὰς ψυχροτέρας χώρας και ὁ Χειμῶν ὡς ὀστεώδης γέρον ἀπλώνει τὰς ξηρὰς χεῖρας του ἀνωθεν τῶν Πόλων. Ἡ «Χαραυγὴ» διακρίνεται ἐπίσης μεταξὺ τῶν καλλιτερώων ἔργων του.

Γουήνσλοου Χόμερ

Εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μουσεῖον τῶν Τεχνῶν τῆς Ν. Ὑόρκης ἐξετέθησαν πρὸς κοινὴν θέαν μέχρι τῆς 19ης Μαρτίου αἱ θαυμάσιαι θαλασσο-

γραφίαι τοῦ ἀποθανόντος Ἀμερικανοῦ ζωγράφου Γουήνσλοου Χόμερ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων του εἶναι και ἡ βραβευθεῖσα εἰκὼν «Ἄλιεῖς τοῦ Banks», «Ἀσπασμὸς τῆς Σελήνης», «Δύσις Ἡλίου», «Ἀνατολὴ Σελήνης», «Παραλία τῆς Μήνης», «Σεληνόφωσ εἰς τὴν Νῆσον Γούντ», «Ἡλιόφωσ εἰς τὴν παραλίαν» και ἡ «Ψαροπούλα». Ὁ Χόμερ ὑπῆρξε διάσημος ζωγράφος θαλασσιῶν σκηνῶν.

Ἔργα τοῦ Βελάσκεζ.

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἰσπανικὸν Μουσεῖον δύναται τις νὰ ἴδῃ τρία ἔργα τοῦ διασέμου προσωπογράφου Βελάσκεζ. Εἶναι προσωπογραφίαι. Ἡ μὴ παριστᾷ τὸν Ἰσπανὸν Κόμητα Δουκά Ὀλιβιάρες ἐν πλήρει στολῇ και κατὰ τὴν γνώμην τῶν κριτικῶν, εἶναι ἀκριβεστάτη ἢ ὁμοίωτης τοῦ δουκά. Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ τοῦ καρδινάλιου Παφίλι, και ἡ τρίτη παριστᾷ μίαν παιδίσκην ἐγγονὴν τοῦ Βελάσκεζ, χαριτωμένην εἰς τὴν ἀπλότητα και λεπτότητά της.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἐκθεσιν ὑπάρχει και ἡ εἰκὼν «Ἁγία Οἰκογένεια» τοῦ περιφήμου Κρητὸς ζωγράφου El Greco.

Ἡ Νέλσον ὡς θεός.

Εἰς τὰ ὄρη Ἄκουλ τῆς Χακτῆς εὐρέθη πρότινος προτομὴ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου τοῦ Ἀγγλοναυάρχου Λόρδου Νέλσον. Φέρει πέντε παρασημα, ἐξ ὧν ἓν ἀναμνηστικὸν τῆς μάχης τοῦ Ἀβουκίρ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀντιναύαρχος Λόρδος Νέλσον τοῦ Νείλου».

Ἡ ἱστορικῶς ἐνδιαφέρουσα αὕτη προτομὴ εὐρέθη εἰς ἓνα βωμὸν εἰδωλολατρικὸν ἔνθα ἐπὶ πενήκοντα ἔτη τιμᾶται και δοξάζεται ὡς... ἡ θεότης τῶν Ὀρειῶν Ρωσικῶν!

Ἡ Χριστὸς τῶν Ἄνδεων.

12,000 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Κορδιλλιέρων τῶν Ἄνδεων ἠγέρθη τὸ μνημεῖον τῆς Εἰρήνης «Χριστὸς τῶν Ἄνδεων» τῷ 1904 εἰς ἀνάμνησιν τῆς συνθήκης μεταξὺ Ἀργεντινῆς και Χιλῆς ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ ἀποθανόντος Ἀγγλομονάρχου Ἐδουάρδου.

Ἡ βᾶσις τοῦ μνημείου ἀποτελεῖται ἐκ λευ-

κοῦ μαρμάρου και ἐπ' αὐτῆς ἵσταται ὁ Ἰησοῦς ἔχων ὑψωμένην τὴν δεξιάν—ὡσεὶ ἐν εὐλογίᾳ—και κρατῶν σταυρὸν εἰς τὴν ἀριστεραν. Ἀγρίως ποιητικὸν πλαίσιον σχηματίζουν αἱ δεξιόθεν και ἀριστερόθεν τοῦ μνημείου ὄροκοφυαί.

θν, μεταξὺ δύο ληστῶν, μέχρι σήμερον ἠγνούον τὰ ὀνόματά των!

Ν. Ὑόρκη

ΚΡΗΣΣΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τανιελωτὲς οἱ ἀκρογιαλιῆς
Καὶ τὸ νησάκι κλίνη,
Ποῦ μὲ τὴ Μουσσά του γλυκά
Μ' ἀποκοιμᾷ ἡ Γαλήνη!

Καὶ σάν οἱ Φλοῖσβοι μὲ ξυπνοῦν
Ὀνειρεμένα οἱ δύο μας
Μὲ παραβάκι τὸ νησί
Πᾶμε ὅπου τ' ὄνειρό μας!

Σπέτσες 1911.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

1. Ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Βερσάκης. Ἐμπροσθεν αὐτοῦ: Γοργῶ.—Δεξιὰ αὐτοῦ: Καθημένη θεά.—3) Μονὴ τῶν Ἀγ. Θεοδώρων.

ΤΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΚΑΤΑ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον ἀνεκαλύφθη τυχαίως ἐν Ἁγίοις Θεοδώροις παρὰ τὴν λίμνην Χαλικιοπούλου ἀνάγλυφον ἐκ πώρου, προερχόμενον ἐκ τοῦ τιμπάνου ἀρχαίου ναοῦ και παριστῶν τὸν Δία πολεμοῦντα κατὰ γίγαντος. Ὁ Ζεὺς παρίσταται ἀγένειος και ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ἀρκετὰ δισταμένων ποδῶν. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ τὸν γίγαντα ἐκ τοῦ τραχήλου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ὑψώνει τὸν κεραυνόν, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐκσπενδονίσῃ αὐτόν κατὰ τοῦ γίγαντος, προσπαθοῦντος νὰ διαφύγῃ τὸν Δία και ἀπωθῶν αὐτόν διὰ τῆς δεξιᾶς. Τὸ ἀνάγλυ-

φον κοσμεῖται κατὰ τὴν ἄνω και τὴν κάτω πλευρὰν διὰ πλίνθου, φερούσης φυτικόν τι κόσμημα και μαϊάνδρον. Ἡ τεχνοτροπία δεικνύει πάντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀρχαϊκῆς δωρικῆς τέχνης, ὁμοιαζούσης πρὸς τὴν τέχνην τῶν μετοπῶν τοῦ Σελινούντος, ἀναγομένην εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 5' π. Χ. αἰῶνος, ἐποχὴν δηλονότι καθ' ἣν ἡ Κέρκυρα, ἀποικία τῆς Κορίνθου, εὐρίσκατο εἰς ἀμεσον σχέσιν μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῆς.

Μετὰ τὴν πρώτην εἰδησιν περὶ ἀνακαλύψεως τοῦ ἀρχαίου τούτου, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπουρ-

2.—Πρόσθιον μέρος του λέοντος

γείου της Παιδείας ο έφορος κ. Βερσάκης, όστις εξαγαών το ανάγλυφον εκ της γής, ήρχισε κατά την 29 Μαρτίου άνασκαφάς εις τό μέρος τοϋτο, αΐτινες έντός όλίγων ήμερών έφερον εις φώς πάντα σχεδόν τά ανάγλυφα του δυτικού άετώματος του ναού. Ταύτα είναι 1) Μία γοργώ έχουσα ύψος από της κεφαλής μέχρι των γονάτων μ. 2.80 περίπου. Φέρει δωρικόν χιτώνα κοσμούμενον κατά τό κράσπεδον διά μαιάνδρου, εις δέ τόν λαϊμόν διά κυματίων, και φθάνοντα μέχρι των γονάτων. Η κόμη απολήγει εις ύψεις εξικνουμένους εκατέρωθεν μέχρι της όσφύος, περιζώσμένης και ταύτης δι' όψεων. Η γοργώ παρίσταται πτερωτή, πτερωτοί δέ

ήσαν και οι πόδες, αΐτινες ήσαν εξειργασμένοι επί άλλης πλακός, και ών άνευρέθη μέχρι τοϋδε εις. Το ανάγλυφον τοϋτο κατείχε τό κέντρον του ναού.

2.) Είς λέων άναπαύμενος μήκους μ. 3.80 περίπου και εξειργασμένος επί τριών πλακών. Η κεφαλή έθραύσθη. Το τρίχωμα παρίσταται διά συγκεντρικών κύκλων, αι δέ ανατομικαι λεπτομέρειαι προδίδουσι την έπίδρασιν της μεταλλουργικής. Πρὸ του λέοντος διακρίνονται ίχνη ίππου.

3.) Μία κεφαλή όμοίου, αλλά μεγαλυτέρου λέοντος.

4.) Άνάγλυφον παριστών νεκράν κόρημ,θεάν,

Άπό τά εύρήματα της Κερκύρας.

(Φωτογραφία Μ. Πιέρρη.)

Άπό τά άνασκαφάς της Κερκύρας

(Φωτογρ. Μ. Πιέρρη)

καθημένην πρὸ βωμοϋ και βλέπουσαν πρὸς τά δεξιά. Πρὸ αϋτης σήζονται λείψανα δόρατος διευθυνομένου κατ' αϋτης, και ε φαίνεται ότι άπωθει.

5.) Κορμός και κεφαλή άνδρός, βλέποντος πρὸς άριστερά.

6.) Πωγωνοφόρος δαίμων κείμενος επί του εδάφους και ως νεκρός παριστάμενος. Όμοιάζει κατά τό σχήμα πρὸς τους δαίμονας της Άκροπόλεως, τους απολήγοντας εις όφιν.

Πλήν τούτων άνευρέθησαν και πλείστα θραύσματα άνήκοντα εις τά άνωτέρω ανάγλυφα και

εις άλλα μη άνευρεθέντα ακόμη, πρὸς δέ και τεμάχια γείσου, κίονος και της σίμης.

Αί άνασκαφαι εξακολουθοϋσι αλλά ή δαπάνη αϋτών παρεχωρήθη δυστυχώς εις τόν Αϋτοκράτορα της Γερμανίας.

Κατ' έκφρασθεισαν έπιθυμίαν του Κάιζερ έντός τριμηνίας οι κ.κ. Δαίρτφελδ και Βερσάκης θα συγγράψου μονογραφίαν των άνασκαφών, Γερμανιστί ό πρώτος, Έλληνιστί δέ ό δεύτερος.

Ο Κάιζερ καταγίνεται εις την συγγραφήν λόγου περί των άνασκαφών, τόν όποιον θ' άπαγγείλη εις την Άκαδημίαν του Βερολίνου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εκ Ρώμης.

Παρά τό έν Ρώμη συγκληθέν πέδιον Τέχνης, ό έμπειρος παρατηρητής διαβλέπει, έν γενικαις γραμμαίς, την καλλιτεχνικήν κατάπτωσιν και αϋτών ένι των βορειοτέρων κρατών. Η επί ήμισυ ήδη αιώνα εκζητητημένη όδός τέχνης, αι διάφοροι σχολαι, ή οπουδή μερικών μετριότητων, όπως άραδειχθώσι ταχίως εξοχότητες, έφεραν παραλυσίαν τινα της σοβαράς Τέχνης, και τ' αποτέλεσματα είναι καταφανέστατα εις άπαντα γενικώς τά διαμερίσματα δέν θα ήτο ίσως πολύ τολμηρόν άν έξήρουν την γηραιάν Άλβιόνα, ήτις ως πνεύμα Ισχυρόν, υπό ούδεμιās πνοής επηρεαζομένη, ήκολούθησε τόν εύθύν δρόμον και τό Άγγλικόν διαμέρισμα είναι σή-

μερον τό προσκύνημα όλου του καλλιτεχνικού κόσμου. Εκεί δέν εύρίσκεται παρά τό πλερόν μιās εξοχότητος, μία μετριότης ή και μία αναίδης μηδαιμότης: αλλά άνά εις οι Άγγλοι καλλιτέχνη αι άνήλθον τόν ίερόν βωμόν προσφέροντες τά ένη της νεότητός των εις την ύπερήφανον θεότητα παλαιά και νεωτέρα τέχνη έν τφ Άγγλικφ διαμερίσματι επιβάλλει σεβασμόν, κινεί τόν θαυμασμόν, και δίδει θάρρος εις την σπουδάζουσαν νεολαίαν. Παρά την γενικήν όμως τυύτην έντύπωσιν, δέον να όμολογήσωμεν, ότι εις έν εκαστον διαμέρισμα παρατηροϋνται θαρραλείοι τίνες ζητούντες να θέσωσι νέα θεμέλια τέχνης, θεμέλια ίερά, βασιζόμενα εις την αρμονίαν, τό σχέδιον, την πρωτοτυπίαν, την άπλότητα, και

ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, θρησκευτικῆς ἀποκαλύψεως, προορισμοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, περὶ φυσικῆς θρησκείας καὶ περὶ ἀποκαλύψεως. Ἐξετάζεται εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ ὁ χριστιανισμὸς καὶ παρουσιάζονται μὲ ὄλην τὴν ιστορικὴν ἐμβριθείαν καὶ μὲ ὄλην τὴν φωτεινότητα κριτικῆς σκέψεως αἱ ἀρετηρίαι ἀπὸ τὰς ὁποίας ὀρμηθῆν ὁ Χριστιανισμὸς, τὸ περιβάλλον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεφάνη, αἱ κοινωνιολογικαὶ ἀνάγκαι διὰ τῶν ὁποίων προήχθη καὶ τέλος τὰ μεγάλα καὶ σταθερὰ καὶ διαρκῆ καὶ ἐξυψωτικά τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνισχυτικά τῆς σκέψεως καὶ ρυθμιστικά τῆς ἠθικῆς ἀποτελέσματά του.

Ὡστε ὡς πλήρης φιλοσοφικῆ, ἱστορικῆ καὶ δογματικῆ ἐγκυκλοπαίδεια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τὸ τρίτομον σύγγραμμα τοῦ Ἀθροῦστου Νικολάου ἀποβαίνει ἐξαιρετικῶς ὠφέλιμον καὶ ὑπερῶχος μορφωτικὸν ἔχει μόνον εἰς τοὺς πιστοὺς ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς σκεπτικιστάς, ἐν ᾧ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως εἶνε πολυτιμώτατον ἐφόδιον διὰ κάθε ἄτομον καὶ διὰ κάθε οἰκογένειαν.

Α. Ι. Παρχαρίδου. Ἀντίστοιχοι. Τραπέζους. Ἀναμφισβήτως θὰ εἶνε οἱ πρῶτοι στίχοι, εὖς ἔγραψεν ὁ νέος ποιητῆς. Ὡς τοιοῦτοι ἔχουν τὰ μειονεκτήματα τῶν πρωτολεῖων, ἤτοι τὴν ἑλλειψιν ἁρμονίας, ἣν καθίσταται αὐτοῦ ἀποδότην ἡ ἀτακτος τομὴ τοῦ στίχου καὶ ἡ ἀτονία τῆς ἐμπνεύσεως.

Ἰπὸ τοῦ κ. Λεωνίδα Π. Κωστάκη, διευθυντοῦ Νομικοῦ Φροντιστηρίου, ἐξεδόθη μελέτη περὶ τοῦ ἀμετακρίτου τοῦ κειμένου τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ περὶ τῆς εἰς τὰ βιβλία 2 καὶ 1 τοῦ Συντάγματος γενομένης προσθήκης. Ὁ κ. Κωστάκης στηριζόμενος ἐπὶ τῶν Πηγῶν ἀποδεικνύει τὸ ἀτελὲς τῶν πρὸς προαίτιαν τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας προστεθεισῶν διατάξεων καὶ ὑποδεικνύει τί δεῖν γενέσθαι.

Ὁ ἐν Πάτραις ποιητῆς κ. Σ. Γιαννιτσόπουλος ἐδημοσίευσε συλλογὴν ποιημάτων του ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ τραγοῦδι τῆς Πῆνης». Εἶνε μία σειρά εἰκότων εἰλημμένη ἀπὸ τὰ ἡθῆ καὶ ἔθιμα τῶν ἑλλήν. χωρίων.

Ὁ ἐν Σάμῳ ἀρχιμανδριτῆς κ. Συνέσιος Γιαννῶς ἐξέδωκε τόμον ἐκ σελίδων 688, πραγματευόμενον περὶ τῆς Ἀρμονίας καὶ Θεϊότητος τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ ἔργον, οὕτως σκοπὸς εἶνε νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν πρὸς τὴν θεϊότητα τοῦ Εὐαγγελίου πίστιν, ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μερῶν. Τὸ α'. καθαρῶς χρονολογικὸν πραγματεύεται περὶ τῆς ἁρμονίας καὶ χρονολογίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκδίδεται δὲ προσεχῶς. Τὸ β'. ἀπολογητικόν, ἀποδεικνύει τὴν ἁρμονίαν τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς τὰς Γραφάς, τὴν Βιβλικὴν γεωγραφίαν, ἀρχαιολογίαν, ἔθιμα, φιλοσοφίαν, ἐπιστήμην καὶ λογικὴν, καταδεικνυμένης οὕτω τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ γ'. ἠθικολογικόν, θὰ παρουσιάσῃ τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια ἡνωμένα χρονολογικῶς εἰς μίαν βιογραφίαν τοῦ Ἰησοῦ. Ἡδὴ ἐξεδόθη τὸ β' μέρος, τοῦ ὁποῖου ἡ ταξινόμησις τῆς ὕλης εἶνε ἐπιμελεστάτη.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Ἀπ' ὄλα». Κωνσταντῶν. Φύλλον 19 Μαρτίου. Περιεχόμενα: Τὰ δράματα.—Ἡ Ἰταλικὴ Ἀναγέννησις.—Διὰ τὰς Ἑλληνίδας.—Δρακατηρίαι «Πινυκοθήκης» Ἡ μαγικὴ νύμφη. Εἰκόνας: Τοπεῖα τῆς Ἄνω Ἀλβανίας.—Τὸ «Καμπριτζ».—Χριστιανικαὶ οἰκογένεια κρητογενεῖα.—Δ. Ι. Καλογερόπουλος.

«Ἐκκλησιαστικὸς Κῆρυξ». Ἐκδίδεται εἰς τοῦ μηνὸς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κιτίου Μελετίου Μεταξάκι. Ἄρθρα θρησκευτικὰ, ἐν εἰς περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, γλωσσικοῦ ζητήματος κ.λ.π.

«Ἄρκα». Τεῦχος Μαρτίου. Περιεχόμενα: Τὸ κυπριακόν, πεζὸν ποίημα, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογερόπουλου.—Ἀπὸ τῆς «Ἰφιγένειας» τοῦ Μωραῖου.—Τὸ μεγάλο μυστικόν, ὑπὸ Φώτου Γιοφύλλη.—Δημοτικὴ μῦθος, ὑπὸ Α. Ζώη.—Δρακατηρίαι «Πινυκοθήκης».

«Ἀττικὴ Ἰρις». Τεῦχος Μαρτίου. Ὁ ἀκάθιστος ἕμνος, ὑπὸ Β. Ἀδερνίου.—Χρυσὰ λόγια ὑπὸ Κάρμην Σόλβα.—Γλώσσα κομψή καὶ γλώσσα συμφετώδης, ὑπὸ Κ. Ζησιου.—Πρὸς τοὺς Δελφούς, ὑπὸ Σπ. Παγανέλη.—Ἡ δρακατηρίαι τῆς «Πινυκοθήκης».

«Ἡ Ἀνατολή». Πρῶτος ἐκδιδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Ἀθήναις, ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπιθεώρησις, ὑπὸ τὴν διευθύνειν τοῦ ἐν Βρυξέλλαις ἐκδίδοντος τὴν Γαλλικὴν ἐφημερίδα «L' Orient» κ. Ν. Νικολαΐδου.

«Ἀρμονία». Νέον περιοδικὸν ἐκδιδομένον κατὰ δρακατηνῆμερον εἰς Πάτρας. Περιεχόμενα: Οἱ δρόμοι τοῦ δημιουργοῦ, Νίτσο.—Ὁ θάνατος τοῦ Τρεβαδάρου.—Ἡ προαίτιος τοῦ Μόζαρτ.—Εἰς τὸ Βατικανόν κ.λ.π.

«Χαραυγὴ». Δρακατηνῆμερον περιοδικὸν ἐκδιδομένον ἐν Μιτυλήνῃ. Τεῦχος 12. Περιεχόμενα: Διάλεξις περὶ Σαφροῦ.—Ρυθμοί.—Ἡ Μοσχολα τῆς Πονηροῦς, διήγημα.—Οἱ ξεπεσμένοι, ὑπὸ Μ. Γκόρκου κ.λ.π.

«Ἑλληνικὴ ἐπιθεώρησις». Τεῦχος Μαρτίου. Περιεχόμενα: Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Λονδίνου, ὑπὸ Εὐγενίας Ζωγράφου.—Ὁ Ζῆν Μωραῖος, ὑπὸ Μ. Δασκαλάκη.—Ἡ ἀξία τῶν γυναικῶν, ὑπὸ Σίλλερ.—Ἐλεύθερα νηπιαγωγεῖα, ὑπὸ Ὀλγας Παπαδάκη.—Ἡ δρακατηρίαι τῆς «Πινυκοθήκης». Ὀμιλία Πολ. Δημητρακοπούλου.—Ὀμιλία Εὐγενίας Ζωγράφου.—Ἡ μόδα κ. λ. π. Εἰκόνας: Ἡ Ἀγγλοαπωρικὴ ἔκθεσις.—Νηπιαγωγεῖα.—Γολγοθᾶς. Δημ. Καλογερόπουλος.—Ἀγλαΐα Βυζάντη.

«Μουσεῖον». Νέον περιοδικὸν δρακατηνῆμερον ἤρξαστο ἐκδιδομένον ἐν Καίρῳ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἀρβανιτάκη. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Χεθιδικὴ Πινυκοθήκη.—Πνευματισμὸς.—Πτολεμαϊκὴ ἐπιγραφή.—Quo vadis — Ἰωβιλατα κ.λ.π.

«Ἰσχυλός». Μηνιαῖον ἔργον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμωνύμου συλλόγου. Ἔτος I. Ἀρ. 13. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Τολστόη Τὸ πρῶτον ραβδίον.—Ἡ ζωὴ, Νουσταλγίαι.—Ἄνδρ. Κάλδος.—Ἀριστοφάνους Πλοῦτος, μετὰφρ. Γ. Πλουτάρχου.

«Δαναΐς». 18 Ἀπριλίου 1911. Ἐκτὸς ἄλλης ἐκλεκτῆς ὕλης περιέχει ἑώραϊαν καλλιτεχνικὴν μελέτην τοῦ κ. Ν. Γιαννουλάτου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ἔσος ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ καὶ ἐν τῇ ζωῇ».

«Le Construction moderne» Εἰς τὸ τεῦχος τῆς 15 Ἀπριλίου δημοσιεύεται ἀρχιτεκτονικὸν σημεῖωμα τῆ κ. Α. Γέλβετ ὑπὸ τὸν τίτλον «Croquis d' Architecture».

Μηνιαῖα εἰκονογραφημένη «Ἀτλαντὶς» Νέας Ἰδρυκῆς. Τεῦχος Μαρτίου. Περιεχόμενα: Ἐπιθεώρησις τῶν γεγονότων τοῦ μηνός.—Οἱ ἠνωμένοι Πολιτεῖαι κατὰ τοῦ Μεξικοῦ, μία ἀνεξήγητος κινήσεισις μὲ 6 εἰκόνας.—Ἡ Καμμέρα στὸ κλουβί, μία εἰκὼν.—Ὁ Πόλεμος τῆς Ἐπιστήμης κατὰ τῆς Μηνιγγίτιδος. Πῶς ἐθιρῆμεισεν εἰς Ἀμερικανὸς ἱατρὸς κατὰ τῆς νόσου ἣτις μαστίζει τὴν Ἑλλάδα, μία εἰκὼν.—Εἰς τὴν Ἐνενηκοστήν Ἐπέτειον.—Ὅσα γίνονται Γόρω μας. Τὰ τρία θαύματα τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ Μουσεῖον τῶν Ὑραίων Τεχνῶν τῆς Βοστώνης, 6 εἰκόνας.—Σταχυολογήματα ἀπὸ τὰ περιοδικὰ τῆς Εὐρώπης κ.λ.π.

«Les Nouvelles de Grèce». Ἡ καθ' ἑβδομάδα ἀναληπιθῆς ἐκδοσις τῆς γαλλοφώνου εἰκονογραφημένης συναδέλφου, ἣς ἰδιοκινήτης τυγχάνει ὁ συνάδελφος κ. Ζωγραφίδης, δίδει μίαν πιστὴν ἀναπαράστασιν τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐθνικὰ δίκαια μετ' ἐθελωτικῆς ὑπερασπίσεως, διὸ καὶ ὑπερηφάνη ἡ συνάδελφος ἐν Γαλλίᾳ, Ἑλβετίᾳ, Τουρκίᾳ καὶ ἐν τοῖς Βαλκανικοῖς κράτεσι.